

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.
CAP DE REDACCIÓ: Joan Vila i Triadú.
REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Miquel Albero-la, Vicent Lafora, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià, Rafa Gil (*Fotògraf*) i Lola Carrasco (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ DE BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ DE PALMA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Pere Codonyan (Perpinyà).

RÚBRICUES: Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Vicent Parnal, J. J. Pérez Benlloch, Ferran Torrent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, A. Alfaro, F. M. Anton, L. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Bussé, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Curella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, X. Fuster, C. Gàmez, J. L. Guarnier, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Jativa, J. M. Lloró, J. Marí, X. Mínguez, J. F. Mira, J. Morell, J. M. Oleaque, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: S. Llosà, D. Ònit i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Franal, Associats. València, Tel. (96) 351 05 80. Barcelona, Tel. (93) 451 03 75. Mallorca, Tel. (971) 72 07 63.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY DE PORTADA I GRÀFICS: Víctor Navarro.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES: Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Anón.

IMPRESSIÓ: Rivadeneyra, SA.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació pot ser produïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

El naixement internacional de l'estat andorrà

Hi ha, en la vida política de les nacions, i sobretot d'aquelles que esdevenen estat, tot un seguit de rituals simbòlics. Són aquells actes, o cerimonials, que es reproduïxen, any rere any, i van cisellant la vinculació dels ciutadans amb la idea, sempre col·lectiva i unificadora, de l'estat. Aquest és un comportament propi de tot tipus de règim, en qualsevol moment de la història, però França ha estat la principal exportadora d'una concepció de la parafernàlia enlluernadora del poder. Després de l'hexàgon, tots els organismes estatals o parastatals posteriors a les revolucions burgeses han tingut en compte el ritual, que ha estat sempre un instrument de credibilitat i confiança entre el poble i els seus líders. Sempre que els líders, al marge del sistema polític que els condiciona, siguen capaços d'anar més enllà del gest. El 28 de juliol de 1993, al recinte de l'ONU, Òscar Ribas va encarar la història amb sentit d'estat. A la francesa. Aquesta va ser la primera lliçó –i la més transcendental– de l'estat modern andorrà.

Andorra, un país fins ara invertebrat, que patia l'estranya articulació d'un protectorat bicèfal, ha fet un pas endavant que molts dels seus ciutadans encara no han entès del tot. La retòrica sobre la transformació del residu feudal en país constitucional i l'accés dels andorrans a tots els ressorts del poder estatal, es queda simplement en retòrica si no s'acompanya d'actes que facen entendre la grandesa implícita d'aquest procés de transformacions. Parlem de l'adquisició d'un sentit d'estat. L'ingrés a l'ONU era fonamental perquè significava la confirmació internacional del nou paper d'Andorra i servia per remarcar el caràcter original, únic, d'un esdeveniment que convertia el Govern andorrà –un executiu amb els poders encara molt retallats– en la representació sobirana del poble andorrà.

Però tota aquesta estratègia de confirmació internacional, que és, alhora, pedagogia interna, ha tingut un valor afegit. Un element nou

ha transformat un ritual excepcional però previsible en un acte d'afirmació –i de reflexió– que depassa, de lluny, les expectatives creades. Damunt la tarima de l'ONU, Oscar Ribas va relligar una idea d'Andorra que sorprèn, justament, per la seua ambició conceptual: un país de la vella Europa que cerca la integració amb la nova Europa, orgullós de les seues dimensions i del seu caràcter, un estat que aposta per l'internacionalisme perquè se sent segur del seu passat i del seu futur, un col·lectiu humà, en definitiva, que confirma, davant del món, les seues arrels catalanes i comparteix, sense embuts, una mateixa cultura en un sol espai geogràfic: els Països Catalans.

Andorra, tot just eixida de la rèmora parroquialista, expressava una idea d'estat plenament contemporània on la identitat ja no es construeix sobre la negació i la sospita, sinó sobre la seguretat d'una història, d'una llengua i d'un desig comú de benestar. Sense pors ni recels, Òscar Ribas va donar als andorrans la credibilitat que molts no havien imaginat tot donant a l'acte una força emotiva excepcional que tothom va poder percebre. Després del discurs d'Òscar Ribas, el reconeixement internacional d'Andorra és molt més que simple retòrica. Des del 28 de juliol, el país dels Pirineus no és una acumulació caòtica de botigues i pistes d'esquí. És un país que ha decidit creure en ell mateix. I ara podrà demostrar-ho.

